

LBRIS

Aro Sáinz de la Maza
Călăul lui Gaudí

Titlul original: *El verdugo de Gaudí*

We know
books

Copyright © Aro Sáinz de la Maza, 2012

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SÁINZ DE LA MAZA, ARO

Călăul lui Gaudí / Aro Sainz de la Maza ; trad. din lb. spaniolă de
Georgiana Nuțu. – București : Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-606-8959-88-7

I. Nuțu, Georgiana (trad.)

821.134.2

Coperța: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform legii dreptului de autor.

C.N.I.
CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI” S.A.

Aro Sáinz de la Maza

Călăul lui Gaudí

traducere din limba spaniolă
de Georgiana Nuțu

CRIME SCENE PRESS
2023

Prolog

Barcelona, 10 iunie 1990

Tânărul se ghemui pe lespede. Tremura. De când ieșise din centru se simțea anihilat, fără voință. Pierdut. Ca o carcasă fără spirit. Coșmarurile i se derulau în minte la infinit, auzea voci, retrăia poruncile primite. La fel ca în urmă cu două zile când, dezorientat, picioarele îl conduseseră ca un robot la cimitir. Nu știa ce făcea atunci acolo, în acea cămăruță, înconjurat de nișe în stânga și în dreapta, unele peste altele, fiecare cu numele unei rude și datele nașterii și morții gravate în piatră. Avea nevoie de instrucțiuni, de un sens. Dar singura persoană care l-ar fi putut ajuta rămăsese în urmă, în casă, și fără ea viața lui nu mai avea flacăra. Îi lipsea forța ei. Avea nevoie disperată de ea să-i arate calea.

Și să-l ierte.

Se ridică încet în întuneric până rămase în genunchi. O idee prindea formă încet-încet în capul lui. Va ajunge pe urmele unui geniu. Va crea o operă pentru a-l slăvi, pentru a-i fi iertate păcatele. Ceva sublim, ceva care să-l facă să se simtă mândru de el. Epifania îl inundă cu un sentiment de pace. Astăzi era prima aniversare, dar și data care marca începutul drumului său. Al unui nou drum. Acum, tot ce trebuia să facă era să caute resturi, bucăți rupte, bune de nimic. Știa cum să le folosească. Dar, înainte de asta, trebuia să-și elibereze îngerul din ghearele monstrului, să-i recâștige sprijinul. Tânjea după porunca lui ca s-o pornească la

drum. Numai atunci avea să dispară slăbiciunea. Și avea să-și recupereze focul din interior.

Se ridică hotărât.

– Nimeni n-o să mă oprească. Nimeni! spuse cu voce aspră.

Părăsi cămăruța. Noaptea îl întâmpină cu brațele deschise.

Simțea, deja, cum în el crește căldura. Lava.

1

Și sări.

În aer, corpul lui nu descria vreo traiectorie ieșită din comun. Și nici nu cădea cu multă eleganță. Precum o greutate inertă, el doar cădea în gol, dând agitat din mâini și din picioare ca un zărghit, în timp ce se apropia cu o viteză amețitoare de stâncile ascuțite. Între timp, marea agitată își izbea violent valurile de stânci, iar Milo Malart avu impresia că nu-l aștepta cu nerăbdare pentru a-l strânge la sânul ei, ci mai degrabă cu indiferența cu care primea încă un gunoi. Asemenea restului lumii, nici mării nu-i păsa de săritura lui.

O secundă, două, iar capul lui se sparse din cauza impactului, stropind cu sânge suprafața umedă a stâncilor. Într-o clipită, un val puternic șterse urmele și lăsă pietrele curate din nou. Sângele efemer. Sângele unui inutil.

– A naibii viață, murmură, deschizând ochii.

Făcu câțiva pași înapoi.

Telefonul începu să-i sune. Așa făcuse toată ziua.

La marginea prăpastiei, observă frumusețea albastrului care parcă se răsucea între niște coroane albe și îi observă puterea fascinantă. Era un spectacol care, încă din vremea copilăriei, când se așeza mereu în același loc, îi dădea o energie de nedescris. Putere. Luciditate. Însă astăzi, în timp ce urcase pe cel mai înalt vârf din Punta Gran, acolo de unde vântul de nord sufla feroce în toată Alt Empordà, ritualul lui nu avusese niciun efect.

Telefonul se opri. El închise ochii din nou.

Trebuia să se pună în pielea lui, să gândească și să simtă ca Marc. Iar pentru el, metoda aleasă nu conta: o săritură în gol, un glonț în gură... Rezultatul era același. Sfârșitul jocului. *Game over*. De ce făcuse asta? Îi luase pistolul Heckler & Koch, arma de inspector al Brigăzii Speciale Omoruri, și-și zburase creierii. De ce? Întrebarea îl chinuia la nesfârșit. Oare de ce un tânăr de 15 ani hotărâse brusc să-și pună capăt zilelor? Oare chiar ajunsese la concluzia că totul se terminase, că nu merita să mai continue? Totul era de o absurditate blestemată.

O rafală de vânt îl făcu să se împleticească. Fără să se impacienteze, își redobândi echilibrul. Însă nici nu l-ar fi deranjat să se prăvălească în jos pe stânci. *Tu chiar ai motive, dar ești un laș*. Inspiră adânc. Din nou, se forță să intre în pielea lui Marc.

Sunt acasă la Irene și Milo, în sufragerie. Ei sunt în dormitor, se ceartă. Mă duc să iau pistolul. L-a lăsat din greșeală pe dulapul de lângă ușa de la intrare. Cu el în mână mă duc la fereastră. Am vederea încețoșată și dincolo de sticlă văd doar umbre. E din pricina adrenalinei. Îmi conștientizez respirația accelerată, la fel și pulsul. Apropii arma de cap, mâna îmi tremură. Sunt și călău, și victimă. În sfârșit, sunt ceva. Dar nu-i de-ajuns. N-am nicio speranță. De ce să aștept? Îmi aud bătăile inimii. Este ultimul gong, cel care anunță că jocul s-a sfârșit.

Telefonul începu să sune iar.

Îmi bag pistolul în gură și trag. Împușcătura e seacă. Gata. Arma îmi cade din mână și ajunge pe jos înaintea corpului meu. Capul îmi este aruncat pe spate din cauza impactului, iar eu, ca o marionetă căreia i-au fost tăiate sforile, mă prăbușesc, fără viață, și cad pe spate pe parchet. Pe pereți, sânge. Sânge pe tavan și pe mobilă. Sânge pe jos, formând o băltoacă din șuvoiul care țâșnește din partea superioară a capului meu.

Telefonul sună din nou. *Nu suport rușinea*. Exasperat, răspunse la telefon.

– Ce vrei? urlă.

– Unde ești? Am încercat toată ziua să dau de tine! strigă Susana Cabot, procuratoare din Barcelona.

O bună prietenă, fostă iubită, zbir la birou.

– Zi-mi unde naiba ești!

– La cimitir, îi fac o vizită lui Marc. Mă ocup de caz, îți amintești? Da' de când trebuie să-ți dau eu ție explicații? Fac ce am eu chef să fac.

Susana Cabot tăcu câteva clipe.

– Nu-mi vinde gogoși, spuse ea în cele din urmă. Cumva nepotul tău e îngropat într-un tunel de vânt?

Milo oftă. Cu greu îi scăpa ceva procuroarei.

– Așa e, trebuia să mă duc la Montjuïc, însă m-am abătut până la Port de la Selva. Mă duc mai încolo.

– Asta-i bine. Trebuie să te împaci din nou cu morții.

– Atunci, dacă am aprobarea ta, ne putem auzi altă dată? Te sun eu, sau mai bine...

– Nu! îl întrerupse ea. Am nevoie de tine imediat la Barcelona. N-ai citit ziarul, nu te-ai uitat la știri?

– Am auzit ceva. Te referi la știrea despre La Pedrera, care s-a întâmplat acum câteva zile.

– Acum patru zile, Milo. În dimineața dinspre sâmbătă spre duminică, pe 4 iulie. Patru zile și nimeni de la criminalistică nu are vreo idee cine ar fi putut comite atrocitatea asta. Suntem descoperiți, iar orașul e pe punctul de a lua foc. N-ai idee ce presiuni îndur!

– Să ia foc? Interesantă exprimare.

– Inspector Malart, nu-i momentul să fim sarcastici. Îți vorbește un judecător. Zi-mi ce știi despre asta.

Milo încercă să-și amintească. Un bărbat fusese atârnat de fațada de la Casa Milà, cunoscută și sub numele de La Pedrera, în plină stradă, pe Paseo de Gracia. Criminalul folosisese un cablu de

oșel pentru a-l lega de încheieturi, îl suspendase de la balconul primului etaj și apoi îi dăduse foc. Când ajunseseră pompierii, victima era deja arsă complet.

– Dacă-mi aduc bine aminte, a fost identificat ca fiind un oficial de rang înalt din La Caixa, cred că un *fost ministru* al culturii. Un tip pe care toată lumea paria că va ieși primar. Trebuie să recunosc, criminalul ăsta chiar a avut curaj să...

– Da, fix în centru, în zona de aur a Barcelonei, într-o clădire de-a lui Gaudí. Nebunie curată! Cine ar fi putut face așa ceva? Un dement, mai mult ca sigur. Nimeni în toate mințile nu ar depune atâta efort să omoare un om.

– Ba din contră. Ai idee cum a reușit să atârne corpul?

– A făcut un spectacol pentru noi în fața camerelor de supraveghe. L-au înregistrat în timp ce se urca pe trotuar cu o mașină din aia cu platformă care se ridică, pe care o folosesc în parcuri și grădini. Un idiot a lăsat-o parcată la câteva străzi distanță. Criminalul a pornit-o de la fire, a mers cu ea până la La Pedrera și a oprit-o sub terasa pe care a ales-o. Apoi a urcat victima pe platformă, a ridicat-o până la etajul unu și a legat-o de balcon. Imediat după a stropit-o cu lichid inflamabil, a stat puțin cu ea câteva secunde, lucru care ne-a uimit la început, iar apoi, ajuns din nou pe trotuar, și-a aprins bricheta Zippo și a aruncat-o spre victimă. Corpul a ars ca o torță.

– Ce moarte! Victima era drogată?

– Nu știm, focul a eliminat toate lichidele din corp. Însă concluzia celor de la criminalistică a fost că victima era în viață înainte să ardă.

Milo își îndreptă privirea spre mare. Nu departe văzu o pasăre, probabil un cormoran, plutind pe valurile care se unduiau. Își întindea aripile, încercând parcă să-și ia zborul, apoi și le strângea la loc.

– Dacă aveți înregistrarea, înseamnă că știți cum arată.

– E dreptaci, are constituție athletică, aproape șaptezeci de kilograme și un metru opzeci. Îmbrăcat ca un motociclist: combinezon negru, mănuși, bocanci cu talpă groasă și cască cu vizor colorat, ceea ce ne împiedică să tragem concluzia clară că e vorba despre un bărbat, dar presupunem asta după felul cum aleargă. Are între douăzeci și patruzeci de ani. Și, pe lângă faptul că are sânge rece, are și un simț al umorului aparte. A salutat camera de filmat, sau și-a luat la revedere de la ea, făcându-i cu mâna.

Milo își fixă privirea asupra cormoranului. Continua să-și miște aripile fără să pornească-n zbor. Îl privi cum bate din aripile umede pe creasta unui val, scuturându-și capul.

– Și cu mașina ce-a făcut? întrebă el.

– A dus-o până sus pe colț și a abandonat-o acolo. Camerele l-au pierdut în timp ce traversa promenada în fugă și ne-am gândit la o chestie foarte logică: că s-a urcat în propria lui mașină ca să plece de acolo. Însă tipul s-a întors, s-a așezat pe trotuarul celălalt și a început să filmeze de la distanță agonia victimei.

– Înregistrarea a apărut deja.

– Pe internet. Încercăm să-l dăm jos, însă canalele de televiziune l-au descărcat deja și l-au difuzat până la refuz. Nenorocitul, când se distra cu victima, pare-se că o filma în prim-plan. Și a continuat filmarea până au ajuns pompierii. Înțelegi acum de ce e foarte urgent să te întorci imediat și să ne ajuți cu cazul?

Stătea cu ochii ațintiți la cormoran. Acesta se chinuia să-și ia zborul, iar el bănuia că își prinsese piciorul într-un fir de gută sau o bucată de plasă.

Blocat. Marc. Cu ce?

– Mai ești? Aud doar nenorocitul ăla de vânt! Milo?

– Da, aici sunt, n-am adormit.

– Nu înțeleg cum faci față unui asemenea vânt, se spune că e îngrozitor.

– Nu e chiar așa. Tu instrumentezi cazul?

– M-a luat pe nepregătite, spuse judecătoarea. În zile ca astea îmi doresc să nu fi plecat din Menores. Fir-ar să fie de o mie de ori cu ghinionul ăsta al meu!

– Norocul ține de tine, murmură el.

– Ce zici?

– Martori sunt?

– Câtiva. Cu excepția unui cuplu, toți inutili. S-a întâmplat la 5:40 dimineața și știi deja ce faună se perindă la ora aia prin oraș. Bețivi, drogați...

– Auzi, nu mă pot întoarce. Sunt suspendat din funcție și fără salariu, în așteptarea procesului, fără armă și insignă, și nici nu am mulți prieteni în poliție.

– Și chiar îți pasă? De când?

– Îți spun că nu am cum. Să zicem că... mă reinventez. Trebuie să rezolv o problemă personală și...

– Ești un ticălos egoist! Mă calci pe nervi cu tâmpeniile tale! Îți cer să colaborezi cu mine, iar tu mă lași cu ochii-n soare! Cică să te reinventezi! Pot să știu ce naiba înseamnă asta? Mă dau peste cap trăgând sfori ca să-ți rezolv suspendarea, iar tu-mi vinzi vrăjeli din cărțile tale motivaționale?

Așteptă ca Susana să se calmeze.

– Uite ce e, inspectore Malart...

– Îmi vorbești iar ca judecătoarea?

– Ca judecătoare și ca prietenă. E un detaliu în caz care nu se leagă. Înainte să-l ardă de viu, criminalul l-a ținut închis cinci zile, și în toată această perioadă l-a ținut fără să mănânce sau să bea ceva. Asta e concluzia la care au ajuns cei de la criminalistică. Cinci zile. O ființă umană poate rezista săptămâni întregi fără să mănânce; însă fără să bea ceva nu rezistă mai mult de patru zile, haide, poate cinci. Și l-a ținut în condițiile alea fix cinci zile. Înțelegi ce-ți spun? Victima a fost pur și simplu torturată, fără urme de violență. Criminalul s-a așezat frumușel, a așteptat și l-a lăsat

să moară de sete. Iar când a ajuns la capătul puterilor, slăbit până la limita rezistenței umane, l-a agățat de una dintre bijuteriile arhitecturale din oraș și l-a ars de viu. Avem de-a face cu un sadic, Milo, cu un sadic nenorocit.

– Și mobilul crimei?

– Suntem în ceață. Este clar că victima e Eduard Pinto. I-am revizuit viața dintr-un capăt în altul și nimic. Căsătorit, cu doi copii, fără amante sau scandaluri, cu o situație financiară mai mult decât bună. Nu i s-a găsit vreun viciu sau vreo slăbiciune, absolut nimic.

– V-ați uitat și la viața politică?

– Desigur, însă nimeni nu-i face așa ceva unui rival.

– Vrei să spui că tu crezi că a fost ales la întâmplare?

Judecătoarea lăsa să treacă câteva secunde.

– Pentru moment, spuse ea cu reținere, n-am luat în calcul varianta asta. Nimeni nu vrea să creadă că ne confruntăm cu un asemenea ucigaș. Ar fi de neconceput să repete așa ceva.

– Am înțeles, ești legată de mâini și de picioare. Cineva de la Interne e foarte nervos, ca să nu mai vorbim că va avea loc o mobilizare discretă în celelalte clădiri proiectate de Gaudí. Și cu mai puțin de trei săptămâni înainte de vizita Papei. Am dreptate?

– Suntem în plin sezon, nu putem împânzi cu agenți principalele atracții turistice din Barcelona. Numai Sagrada Família atrage mai mult de două milioane și jumătate de turiști! Ai idee ce ar însemna pentru imaginea orașului această mobilizare discretă despre care vorbești? Prejudiciul ar fi iremediabil în ochii lumii.

Milo își mușcă buzele ca să nu răspundă.

– Trebuie să existe ceva în dosarul lui Eduard Pinto, ceva ce nu am reușit să identificăm, care să justifice o crimă atât de crudă.

– De ce facem orice în general? Asta e întrebarea de o mie de puncte. Nu ai mereu un răspuns.

– Știu asta, sunt de acord cu responsabilii care se ocupă de investigație. Poate fi vorba despre un caz izolat sau despre o reglare de conturi. Doar că nu găsim indiciul care să ne conducă la criminal. Iar aici am nevoie de tine. Am nevoie de creierul tău, de nenorocita ta de antenă parabolică.

– De cineva cu o minte dementă care să prindă un alt dement.

– De cineva care să investigheze ceea ce le-ar fi scăpat altor inspecitori.

– Glumești? E ca și cum m-ai arunca în groapa cu lei.

– E ca și cum ar fi circul roman. E problema ta, nu a mea. Te îngrijorează reputația ta?

– Mereu ți-am admirat subtilitatea, doamnă judecător.

– Lasă sarcasmul. Lumea trebuie să știe că-l putem prinde pe individul ăsta, iar eu am nevoie de cei mai buni inspecitori. Tu ești unul dintre ei, cu un talent absolut special. Ești singurul pe care nu-l deranjează să meargă până la capăt, indiferent care ar fi consecințele.

– Singurul suficient de cretin.

La celălalt capăt al convorbirii auzi un pufnet exasperat.

– Acum trei ani ai jucat un rol esențial în soluționarea cazului asatinei din Gracia. Iar la un an după, în ciuda tuturor celor care credeau că au pus mâna pe principalul suspect, tu ai semnalat cine e adevăratul ucigaș din Parking. De cretin ce ești, bineînțeles.

– E doar noroc chior.

– Faptele vorbesc de la sine. Te pricepi să faci conexiuni, să vânezi detaliile care pentru alții trec neobservate. Vezi cu precizie latura întunecată a oamenilor, iar în acest caz, chiar dacă mai târziu va trebui să-mi înhit cuvintele, ne poate fi de ajutor să ne bazăm pe cineva care nu crede în ființa umană. Într-adevăr, metodele tale sunt mai puțin ortodoxe – și ce? Dau roade. Presiunea din partea presei va fi feroce, cum deja e din partea clasei politice. Alegerile din septembrie sunt doar la un pas distanță și circul a

început deja. Și, îmi pare rău s-o spun, dar nu am încredere sută la sută în echipa de investigații actuală. Acum nu medaliile ar trebui să fie stimulentele. De-aia cred că tu ești omul potrivit pentru asta. Ție nu-ți place politica și știu, iar aici n-o să mă contrazici, că iubești meseria asta infernală.

– Acum chiar că am adormit, Onorată Instanță.

– Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu sarcasmul ăsta!

Puse telefonul deoparte și începu să se uite din nou la cormoran. Rămăsese nemișcat, lăsându-se împins încet-încet de forța valurilor, recuperându-și puterile.

Duse mobilul înapoi la ureche.

– Aș vrea să știu două lucruri, zise el. Primul: cine se ocupă de caz, iar al doilea: ce sfori sunt cele pe care spui că le-ai tras.

– O să încep cu ultimul aspect: după o luptă dură și decisivă, comisarul-șef Bastos e de acord să-ți ridice temporar suspendarea; pune doar două condiții. Iar în privința celuiilalt aspect, am o veste proastă: cazul e preluat de inspectorul-șef Singla. Cred că sunteți prieteni la cataramă.

– Da, la ultima noastră întâlnire s-a trezit cu maxilarul rupt.

Făcu o pauză.

– Susana, nu va ieși nimic bun din toate astea.

– Îți cer doar să arunci un ochi asupra cazului, nu să te însori cu el.

– Am eu vaga impresie că nu o să-mi placă cele două condiții.

– Unu: te vei supune consilierii psihologice. Și doi: te va însoți cineva din departament. Dacă accepți, suspendarea ta va fi anulată până la proces și îți vei recupera imediat insigna, arma și salariul. Însă comisarul-șef Bastos a fost foarte ferm pe poziții: cu prima ocazie în care nu ascuți, te dă afară. De data asta definitiv.

– Deci vrea să-mi pună o bonă care să-mi controleze pașii și un psihiatru care să facă același lucru cu capul meu.

– Sper că ai înțeles. Te aștept diseară la mine la birou la nouă fix. Și, ascultă, nu te reinventa prea mult. Nu mi-ar plăcea să te strici.

– Mai bine mâine dimineață, Onorată Instanță! La aceeași oră. Încă un lucru: presupun că voi avea libertate absolută de mișcare, nu-i așa?

– Fără probleme.

Milo încheie convorbirea. Îi păru rău imediat că acceptase. N-avea niciun chef să se întoarcă în poliție. Să se simtă din nou ca un ciudat. Să suporte comentariile cu subînțeles, privirile piezișe. Judecătoarea se înșela. Nu-i plăcea meseria aia, sau ceea ce îl făcea ea să trăiască din nou: umbrele, temerile de a depăși limita fină a rațiunii. Dar se săturase deja să stea pe bară, ocupându-se cu nimic altceva decât să-și omoare timpul. Cele două luni de dezo-rientare, cu senzația odioasă de înstrăinare, erau mai mult decât suficiente. Îi era dor să fie activ, să fie util. Să dea un sens trecerii orelor. Ca să nu mai vorbim de salariu. Avea nevoie de bani.

Căută pasărea cu privirea. Dispăruse. Își puse mâna streășină la ochi. Niciun semn. Oare reușise să-și ia zborul? Oare o văzuse cu adevărat sau fuseseră doar vedenii? Făcu un pas ca să ajungă din nou pe buza prăpastiei. Se uită în jos și contemplă marginile stâncilor. Capul spart. Marc nu putuse să scape de acel ceva în care se împotmolise și alesese o variantă. În spatele indiferenței sale zăcea frustrarea. Iar el nu putuse să vadă asta. Nu putuse să tragă cortina și să privească în interiorul lui. Fusesse la fel de invizibil pentru el ca pentru toți ceilalți. Și dăduse greș. Blestemată invizibilitate.

Nu mai suport rușinea!

Începu să ametească. Nu mai era sigur că vrea să afle răspunsurile. Cu un nod în gât, își spuse că și pe el îl tulbura ceva. Dacă nu se elibera curând, avea să ajungă pe fundul apei. Trebuia să

afle ce-l împinsese pe băiat să-și zboare creierii. Sau cine. Se întoarse și coborî de pe promontoriu.

Întră în Volkswagenul vechi și lovit și o luă din loc. Conduse pe drumul sinuos și străbătu satul. Apoi se repezi spre autostradă. Odată ajuns acolo, se încadră pe banda a treia. În depărtare zări silueta spitalului de psihiatrie unde trebuise să-l interneze pe tatăl lui. Călcă puternic pe accelerație. Traficul spre nord era intens în comparație cu cel aproape inexistent pentru cei care mergeau spre sud, la fel ca el. Se mișcă repede prin asfințit. Pe jumătate lertargic din cauza zumzetului de la motor, avea impresia că alunecă pe un tobogan imens și neted care îl duce în oraș.

Mai în față, văzu pe cer niște nori mari, roșii și portocalii ca clovlecii. Iar mai jos, umflați de căldura copleșitoare, umedă, unii negri și încărcăți de poluare, suspendați deasupra orașului. Cufundându-se în înuneric, avu brusc ciudata senzație că intră în gura deschisă a unei sălbăticiuni uriașe. O gură de coșmar. Scutură din cap și accelerează. Era doar Barcelona.

Opri la trecerea de pietoni, fix la colțul străzii dintre Gracia și Provenza, și coborî din mașină. La ora aceea, pietonii încă ocupau masiv trotuarele. După îmbrăcăminte, observă că majoritatea erau turiști; cu aparatul foto în mână, își băgau nasul în magazinele luxoase, arătau spre vitrine și evitau cerșetorii care le ieșeau în cale. Locuitorii orașului erau ușor de identificat. Puțini, spre surprinderea lui. Stăteau cu privirea drept înaintea sau mergeau cu ochii ațintiți în pământ, parcă jenați de paloarea lor, spre deosebire de pielea arsă de soare a străinilor.

Traversă și se așeză în fața Casei Milà. Nu existau urme ale incidentului. Nu se vedeau nici benzile de delimitare ale poliției sau marcajele criminaliștilor, nici măcar urmele de foc de pe peretele balconului de la primul etaj. Turismul era una dintre principalele surse de venit ale orașului și trebuia să-l cocoloșească, nu să-l